

Elmar Əliyev⁵⁰

ANARIN "ADAMIN ADAMI" KOMEDİYASINDA KOMİK KONFLİKT VƏ XARAKTER

M.F.Axundzadədən başlamış bu günümüzədək Azərbaycan ədəbiyyatında kifayət qədər dram əsərləri yazılmışdır. İstər böyük ictimai problemləri, istərsə də məişət həyatındaki nöqsanları, qüsurları açıb göstərmək, yumoristik, bəzən isə satirik-öldürücü gülüşlə bütün bu eybəcərlikləri ifşa etmək üçün ədiblərimiz komediya janrının imkanlarından yerli gəldikcə yararlanmışlar. Təbii ki, ayrı-ayrı dövrlərdə Azərbaycan cəmiyyətində, məişətində olan mənfiliklər, insanların münasibətlər sistemindəki neqativliklər də müxtəlif olmuşdur.

Keçən əsrin 60-cı illərində yenidən baş qaldıran milli oyanış, təbii ki, ədəbiyyatdan da yan keçməmişdir. Hələ ideologiyanın tüğyan etdiyi illərdə yaranan, öz dövründəki qüsurları görməzlikdən gələn, ancaq "tərifləyən və əl çalan" boz ədəbiyyatın yerini milli idealarla güclənən, yarandığı mühitin çatışmazlıqlarını açıb göstərən, mənfiliklərin tənqidindən çəkinməyən gerçək ədəbiyyat tutmağa başlayır. Daim cəmiyyətimizi inkişafa doğru aparan gerçək ədəbiyyatımız altıмышıncı illərdə qismən müstəqillik qazandıqdan sonra öz tarixi missiyasını davam etdirməyə başlayır. İstər tarixən müxtəlif səbəblərdən ötrü ictimai ruhumuzda kök atmış mənəvi xəstəliklər, istərsə də çürük sovet təfəkkürünün cəmiyyətimizdə buraxdığı mənfəi təsirlərdən dolayı həmin dövrdə tənqid olunması, satirik-yumoristik gülüşün hədəfinə tuş gələn qüsurlar kifayət qədər çox idi.

Yetmiş-səksəninci illərdə yaranan Azərbaycan ədəbiyyatında da bu təsir özünü, şübhəsiz, açıq-aydın göstərir. Milli ədəbiyyat mövzu, ideaca zənginləşir, o cümlədən dramaturgiya sürətlə inkişaf edir. İlyas Əfəndiyev, Bəxtiyar Vahabzadə, Elçin, İsi Məlikzadə və başqalarının bir-birindən maraqlı dram əsərlərinin meydana gəlməsi heç də təsadüfi sayıla bilməz. Anarın dramaturji yaradıcılığı da adlarını çəkdiyimiz ədəbi nəslin yaşadığı mühitdə intişar tapmış, dövrünün tələblərinə cavab verəcək səviyyədə inkişaf etmişdir. Ədəbi yaradıcılığa hekayə janrı ilə başlayan Anar, sözsüz, bədii nəsrin bir sıra maraqlı nümunələrini yaratmışdır. Lakin nəsr yaradıcılığında yüksək səviyyəli əsərlərlə kifayətlənməmiş, qələmini həmçinin dramaturgiyada da sınaşmışdır. Yuxarıda qeyd etdiyimiz kimi cəmiyyət həyatımızda bir çox mənfəi halların müşahidə edilməsi nə qədər arzu edilməz olsa da, bütün bunlar həm də yazıçılarımız üçün yeni mövzular demək idi. Yazıçı Anar da bu cür mövzu genişliyindən yararlanmaya bilməzdi. Yaşadığı mühitdəki insanların sosial, mənəvi həyatlarında müşahidə edilən qüsurlar Anarın dərin yaradıcı nəzərindən yayınmamış və cəmiyyət həyatının bir çox mənfəi tərəflərini komediyaları üçün başlıca mövzu olaraq seçmiş, bunların ifşasına çalışmışdır. Müəllifin komediyalarında daha çox mənəvi-əxlaqi problemlər, cəmiyyət həyatında sosial-siyasi ziddiyyətlər və s. öz bədii təcəssümünü tapmışdır. Komik xarakterlərin yaradılması komediya janrında yazılan əsərlərdə başlıca tələblərdən biridir desək, yəqin ki, yanılmırıq. Həmçinin əsərdə komik konfliktin yaradılması bir-başına komik xarakterlərin iştirakı ilə baş tutur. "Bədii əsərdə xarakter konflikt vasitəsilə açılmaqla bərabər, özü onun kökünü, "təşkilədicisi" qüvvəsini təmsil edir. (6.89 s.). Anarın dramaturgiya yaradıcılığında komik konflikt və komik xarakterlərin yaradılması və bunların köməyi ilə cəmiyyət həyatının mənəvi eybəcərliklərinin ifşası baxımından "adamin adamı" komediyası xüsusilə səciyyəvidir. Müəllifin bu əsərini "satirik komediya" adlandırması heç də təsadüfi deyil. Əsərlə yaxından tanış olduğumuzda burada kifayət qədər gülüş doğuran hadisələr, komik xarakterlər və onların arasında baş verən komik konfliktlərin şahidi oluruq. Qeyd etmək yerinə düşər ki, bu komediyada müəllifin "Molla Nəsirəddin-66" hekayələr silsiləsinin təsirini sezməmək mümkün deyil. Bu təsir obrazlara verilən adlarda, personajların düşdüyü komik vəziyyətlərdə, həmçinin əsərin dilində hiss edilməkdədir.

Komediyada İbiş İbişli, Fənd Fərəc, Nazlı Qəmzəli, Əhməd Biqəm, Fağır Bağır, Tərs Tahir, At Balaxanım və s. obrazlar iştirak edirlər. Adlarından görüldüyü kimi müəllif hər bir obrazın xarakterinə, davranış tərzinə uyğun ləqəb seçmişdir ki, bu da xarakterlərin açılmasına kömək edir, oxucunu hələ əsərin əvvəlində obrazların hadisələrin gələcək inkişafında necə bir davranış sərgiləyəcəklərinə dair müəyyən qədər məlumatlandırır. Hadisələr, əsasən, "Az. Yaz. Poz" idarəsində cərəyan edir. Bu idarənin nə məqsədlə fəaliyyət göstərdiyi, nə işə yaradığı məlum deyil və əsər boyu idarənin daha çox "fəaliyyətsizliyinə" şahid oluruq ki, bu da komiklik yaradır. İdarənin işçiləri arasında baş verən dava-dalaşlar, intriqalar konflikt yaradan başlıca amildir, lakin bu intriqaların, ziddiyyətlərin özündə komiklik vardır. Əsərin əvvəlində katibə Xədicə ilə idarəyə gəlməkdə məqsədi hələ ki məlum olmayan Mərd Mazarov arasında baş verən anlaşmazlığın və bundan doğan ziddiyyətin özündə komiklik yüksək səviyyədədir. Bir tərəfdən bu iki obrazın gülüş yaradan davranışları, danışmalarından bəlli olan cılız maraqları onların xarakterlərini açıb göstərir, digər tərəfdən mənasız mübahisələrlə komik konflikt meydana gətirir. Əsər boyu bu və ya digər obrazlar arasında yaranan bu cür konfliktlərin bir çox hallarda şahidi oluruq.

Komediyada ən çox tənqid olunan və tipik xarakter səviyyəsinə müəyyən qədər yüksələ bilən obraz idarənin müdiri İbiş İbişlidir. Daşdığı vəzifə ilə savadı, bacarığı və mənəviyyatı arasında kəskin ziddiyyət olan bu adamın davranışı, işçilərlə olan münasibəti əsərdə gülüş yaradan başlıca ünsürlərdən biridir. Bu obraz həm bir müdir kimi çox bacarıqsız, yarıtmazdır, həm də xaraktercə zəif, qətiyyətsiz adamdır. Öz idarəsindəki icaslarda iştirakı lazım olduqda belə xeyli narahatlıq keçirir, hər hansı mövzu ilə bağlı şəxsi fikir söyləməyi bacarmır, harasa məqalə təqdim etmək tələb olunanda bunu işçilərinin köməyi ilə edir. Lakin bu obrazı alçaldan ən başlıca keyfiyyəti isə özündən yuxarı vəzifəli şəxslərdən təsəvvür olunmaz dərəcədə ehtiyat etməsi, "day-dayı" olan istəlinən adamın qarşısında az qala kölə vəziyyətinə düşməsidir. Halbuki kiminsə yuxarı vəzifədə işləyən adamı yoxdursa, sakit birdirsə, İbişli bu adamın qarşısında dərhal şirə dönür, bu cür adamların sözlərinə məhəl qoymur. Əsərin əvvəlində onun çox sakit, məzlum biri olan işçi Fağır Bağıra olan münasibəti bunun bariz nümunəsidir. Demək olar ki, heç bir üstün keyfiyyətə malik olma-

yan İbiş İbişlini tərəkmə təfəkkürlü Sovet məmurlarının ümumiləşmiş obrazı hesab etmək olar, lakin bu obrazı tipik xarakterdən daha çox komik xarakter kimi səciyyələndirmək doğru olar. Belə ki, müəllif əsərin ayrı-ayrı epizodlarında obrazın şəxsi keyfiyyətsizliklərinin bədii şəkildə təsvirinə daha çox diqqət ayırmışdır. Bunu İbişlinin öz işçiləri tərəfindən ələ salınanarkən, sadələv şəkildə bir çox şeyə aldanarkən, o cümlədən şəxsi cəsarətsizlik və qorxaqlıq nümayiş etdirərkən görmək mümkündür. Həmçinin müxtəlif dramaturji vəziyyətlərdə bir tərəfdən obrazın daxili dünyası daha da aydınlaşır, digər tərəfdən də onun yeni-yeni mənfi keyfiyyətləri ilə tanış olur, idarədə etdiyi qanunsuzluqlar, vəzifəsindən sui-istifadə hallarına şahid oluruq. Bu obrazın hər bir əməli onun çirkin daxili-mənəvi dünyasının üzə çıxmasına şərait yaradır, onu daha da eybəcər hala salır, o cümlədən xarakterini komik ünsürlərlə bəzəyir.

Komediyada ən az Müdir İbişli qədər tənqid olunan, mənəviyyətsizliyi ilə müdirini belə bir addım “qabaqlayan” obrazlardan biri “Az.Yaz.Poz” idarəsinin birinci müavini vəzifəsində çalışan Fənd Fərəcdir. Əsərdə hadisələrin inkişafında xüsusi rol oynayan bu obrazın fəaliyyəti heç də idarədə daşdığı vəzifə ilə məhdudlaşmır, o başda müdir İbişli olmaqla işçilərə müxtəlif fırıldaqçılar gəlir, mənəfəti naminə ayrı-ayrı şəxsləri dolamaqla məşğuldur. Lakin İbişli obrazı ilə müqayisədə onu tamamilə komik obraz hesab etmək olmaz. Adından göründüyü kimi fəndgirlikdə ad çıxaran bu adamla ən çox idarənin ikinci müavini Nazlı arasında ciddi konfliktlər yaşanır. Bu cür konfliktlərin yaranması qətiyyənlə nə onlar arasında əqidə fərqlinin olması, nə də xaraktercə birinin digərindən üstün olması ilə bağlı deyil, sırf çirkin məqsədlərinə çatmaq yolunda bəzən bir-birlərinə mane olmaları ilə əlaqədardır. Lakin yeri gəldikdə, bircə hərəkət etməyi də bacarırlar və bu yolda insanları əl salmaqdan, onları alçaltmaqdan qətiyyənlə çəkinmirlər. Hər iki obraz bir-birlərinin bütün əyri işlərinə bələddirlər və lazım gəldikdə bundan təhdid vasitəsi kimi istifadə edirlər. Bu vasitə ilə hər iki obrazın xarakterinin açılmasının şahidi oluruq, onların bütün mənəvi alçaqlığı gözlərimiz önündə canlanır. Bu iki obrazı müqayisə etsək, görəcəyik ki, hər ikisi alçaq təbiətli adamlar olsalar da, Fənd Fərəc daha güclü xarakter kimi nəzərə çarpır. Nazlı Qəmzəlinin Əli Əyriyədə ilə olan münasibətində daha çox aydınlaşan zəif xarakteri pul, vəzifə qarşısında alçılması və s. mənfilikləri Fənd Fərəclə müqayisədə bu obrazı daha da aşağı səviyyəyə endirir. Yuxarıda adını çəkdiyimiz Əli Əyriyədə “Az.Yaz.Poz” idarəsi ilə birbaşa əlaqəsi olmasa da, idarənin bir çox işçiləri kimi alçaq keyfiyyətli bir adamdır. Nazlının və başqa işçilərin gözündə özünü böyük göstərməyə çalışsa da, əslində o da özündən yüksək mövqedə dayanan “ağa”ların qarşısında kölə vəziyyətində dayanır. Obrazın nitq fərdiliyi həm xarakterinin açılmasında, həm də gülüş obyektinə çevrilməsində mühüm rol oynayır. “Pul cırım səninçün” ifadəsindən başqa bir şey bilməyən bu adamın xarakterini də elə bu ifadə açıq şəkildə göstərir. Nazlı ilə arasındakı dialoqa diqqət etsək, bunu daha aydın görə bilərik:

“Əli. Ölüb eləməmişəm ki... Pul cırım səninçün.

Nazlı. Ey, sən də elə bir kəlmə söz bilirsən, pul cırım, pul cırım. Tək pulnan iş getmə... Adamın gərək adamı olsun.

Əli. Pulnan iş getmir? Ay səni evinəcən. Ağız, nə danışırsan, ağız? Pul açan qapları heç avtogen deşə bilməz” (1, s. 276).

Bu dialoq hər iki obrazın istər mənəviyyatının, istərsə də təfəkkürünün çürüklüyünün neçə də aydın şəkildə bədii ifadəsidir! Qeyd edək ki, əsərdə öz cəzasına ən tez çatan şəxs Əli Əyriyədədir. “Əyri iş”lərinin üstü açıldıqdan sonra onun qolu qandallı həbsxanaya aparılmasını görürük və Əli Əyriyədəyə arxalanan Nazlı bu xəbəri eşitdikdə yazıq bir görkəm alaraq çox “ağır durum”a düşür, bu vəziyyətdə heç kimdən əvvəlki kimi özünə qarşı lazımı hörmət və sayğına görə bilmir. Komediyada Əhməd Biqəm, Xoca Zıqqız, Tərgəldi kimi komik xarakterlər də yaradılmışdır ki, bu obrazların da hər birinin özünəməxsus mənfi, gülüş doğuran keyfiyyətləri, daha doğrusu keyfiyyətsizlikləri vardır. Əhməd Biqəm ilə Xoca Zıqqız həm xarakterlərindəki orta keyfiyyətlərə, həm də hadisələrin inkişafında oynadıqları rola görə, demək olar, eyni çəkiyə sahibdirlər, ancaq bu obrazları müqayisə etsək, Əhməd Biqəm daha yaddaqalan surət kimi diqqətimizi çəkir. Əhməd Biqəm daim içkili vəziyyətdə olan əhli-kefin biridir, heç bir məsuliyyət dərk etməyən bu adam ən ciddi epizodlarda belə şit zarafatların qalmır. Bununla belə, bəzən zarafatlarında iş yoldaşlarının, hətta Müdir İbişlinin axmaq hərəkətlərinə qarşı istehza da sezilir, onların alçaq əməllərini zarafata salmaq tənqid edir. Lakin ümumən götürsək, xarakterində komik ünsürlər daha üstün səviyyədədir. Xoca Zıqqız isə avam, keçmişlə yaşayan, heç bir istək və arzusu nəzərə alınmayan yazıq bir adamdır. Savadsız, avam biri olması maraqlarında, verdiyi aidiyyətsiz suallarda özünü daha qabarıq göstərir və sadələvliyü, uşaqa davranışları ilə gülüş yaradır ki, təbii ki, bu da yumoristik gülüşdür. “Adamın adamı” komediyasında danışığı, hərəkətləri ilə gülünc vəziyyətlərə düşən komik surətlərdən biri də Tərgəldidir. Nazlı Qəmzəlinin qardaşı oğlu olan bu gəncin işi-peşəsi mənasız şeirlər yazmaq, yalançı filosofluq etməkdir. O, həyatda özünə heç bir mövqə qazana bilməyən, şöhrətpərəst, ədəb az gənclərin ümumiləşmiş obrazıdır. Bir sıra məqamlarda bu obrazın dilindən yazdığı boş, məzmunuz şeir nümunələri verilir ki, bu da obrazın özünü çox komik vəziyyətlərə salır, pafosla danışmağı, nitqində süni rəsmiliyə yol verməsi onu daha da gülünc edir: “Tərgəldi. Madam ki, bu dinləyicilərin arzusudur, mən imkanım daxilində bu arzunu həyata keçirməyə çalışaram. (Pozada durub)

Suyu süzüb içənləri

Susuz qalıb susan gördüm.

Bulaqdan gen keçənləri

Laxta qanı qusan gördüm” (1, s. 283)

Tərgəldi obrazı komikliyi ilə yanaşı, həm də mənəfətpərəst, hər şeydən özünə xeyir güdən biri kimi yadda qalır, amma ki bu yolda atdığı addımlar, sərgilədiyi davranış onu daha da komikləşdirir, bir sözlə, iddiaları ilə real imkanları üst-üstə düşmür. Əsərin bir epizoduna diqqət etsək, bunu daha aydın şəkildə anlama bilərik. Belə ki, Balaxanıma ev veriləcəyini eşidəndə bibisinin də təhriki ilə ona eşq elan edir, halbuki onun məqsədi sırf maddi maraqla məsələsidir.

Çox gülməli səslənən, əttökən romantik sözlər uydurub güya qəlbini ona açmaq istəsə də, Balaxanımın kobud rəftarı qarşısında özünü itirir, nə edəcəyini bilmir və beləcə bir daha komik vəziyyət almış olur.

Komediyada iştirak edən komik xarakterlər, o cümlədən mənfə xüsusiyyətləri ilə daha artıq süslənən obrazlar haqqında müəyyən qədər danışdıq, lakin əsərdə iştirak edənlər bununla yekunlaşmır. Anar bu əsərində həm də Fağır Bağır, Süsən Sünbül, Tərs Tahir, At Balaxanım kimi əks cəbhədə duran obrazlar da yaratmışdır. Baxmayaraq ki bu obrazların özündə də müəyyən qədər komik xarakter cizgiləri sezilir, amma İbişli, Fərəc, Nazlı və s. obrazlarla müqayisədə onlar daha nəcib xüsusiyyətlərə sahibdirlər. Hadisələrin əsas inkişaf xətti Fağır Bağır surəti üzərində qurulmuşdur. O, adından göründüyü kimi sakit təbiətli, kimsə ilə işi olmayan, fağır bir adamdır, idarədə Tahirlə Balaxanım istisna heç kim onu saymır, gərəksiz biri hesab edirlər. Bunun da əsas səbəbi yuxarı vəzifələrdə adamının olmamasıdır. Lakin Fənd Fərəc tərəfindən uydurulan, güya Bağırın Xəspoladov adlı yüksək vəzifədə çalışan dayısının olması məsələsi ortaya çıxanda idarədə ona qarşı münasibət tamam dəyişir. Müdir İbişli başda olmaqla onu adam yerinə qoymayanlar Bağıra yüksək səviyyədə hörmət göstərməyə çalışırlar. Əksinə onunla yaxın dost olan Tahir, Balaxanım, nişanlı Süsənin Bağıra münasibəti isə mənfə istiqamətdə dəyişir, çünki onun pula, vəzifəyə satıldığını çox alçaq bir hərəkət hesab edirlər. Əslində isə belə bir şey yoxdur və bu Fənd Fərəcin uydurmasıdır. Bu məsələnin üstü açılarkən bir daha iki cəbhədə dayanan insanların əqidə fərqi gözümlərdə önündə qabanq şəkildə görünür. Tahir, Balaxanım, Süsən kimi müsbət ideallı obrazlar gözümlərdə daha da ucalır, digər cəbhədə olanlar isə rəzil duruma düşürlər.

Komediyada Tahir və Balaxanım obrazları kifayət qədər maraqlı doğurur. Əsər boyu kəskin konfliktlərin meydana gəlməsi birbaşa bu iki obrazın iştirakı ilə baş verir. Onlar başda müdir İbişli olmaqla Fərəc, Nazlı, Xədicə və başqalarının alçaq əməllərinə qarşı çıxır, hətta müdir İbişlinin nöqsanlarını belə üzünə vurmaqdan çəkinmirlər. Xüsusilə, Tahir xaraktercə çox möhkəm adamdır, o bir sıra adamların yüksək vəzifəli şəxslərin xidmətində kölə kimi dayanmalarına gülür, kimlərsə haqqı olmadan, sadəcə, "adam"ın sayəsində nələrsə sahib olmaqlarına ciddi etiraz edir. Bu obrazı səciyələndirən başqa bir xüsusiyyəti də vəzifədən gedən birini ittiham etməyi özünə yaraşdırmamasıdır. Bütün bunlar obrazın nəcib keyfiyyətlərinin, bütöv səxsiyyət olmasının bariz nümunəsidir. Tahirə eyni əqidədə olan Balaxanım da iş yoldaşlarının səmimiyyətsizliyinə, ikiüzlülüyyətinə, insanlara puluna, vəzifəsinə, "adam"ına görə qiymət vermələrinə heç cür dözə bilmir. Balaxanımın Əli Əyriyədə, Tərgəldi, Nazlı və s. arasında çox ciddi dramaturji konfliktlər yaşanır. Ona At Balaxanım deyilməsi də xaraktercə çilgün, emosional, bir qədər də kobud olması ilə əlaqədardır. Mübahisə etdiyi adama ürəyindən keçəni deməkdən çəkinmir, rəqibini ağ yuyub qara sərir:

"Balaxanım. Özün öləsən. İki gözümlü bir deşikdən çıxardaram sənin, şalvarını çıxardaram sənin" (1, s. 281).

Tahirə Balaxanım sağlam əqidəli, yüksək mədəni keyfiyyətlərə sahib xarakterə malik olsalar da, bəzən onların da danışığında, davranışında komik ünsürlər özünü göstərir. Komediyada nə bu iki obraz, nə də başqaları yüksək xarakter səviyyəsinə qalxa bilmirlər. Görünür, müəllif əsərdə qarşısına başlıca olaraq komik xarakterlər yaratmaq məqsədi qoymuşdur. Qeyd edək ki, Anar əsərin sonluğunu elə gətirir ki, burada həm yazıçı tendensiyası aydın hiss edilir, həm də gələcək bərdə ümidləri özünü göstərir. Sonda Balaxanım, Tahir, Bağır və Süsənin yaz paltarında, İbişli, Fərəc, Nazlı, Xədicə və başqalarının qış geyimində təsvir edilməsi böyük simvolik məna daşıyır. Yüksək amallar, nəcib keyfiyyətlərə yiyələnən gənc nəsil köhnəlmiş Sovet təfəkküründən yavaş-yavaş uzaqlaşır və işıqlı gələcəyə doğru addımlayır. Əsərin həm başlanğıcında, həm də sonunda xorun dilindən verilən şeir parçalarında kəskin ziddiyyət vardır. Belə ki, əvvəldə "adamın hər yerdə gərək adamı olsun" fikrinin əksinə olaraq xorun dilindən bu sözlər verilir:

"Adamın adamı onun özüdür
Bir ikisi deyil, mini yüzüdür.
Hər bir gözə dimdik baxan gözüdür
Arif ol, dayıva arxalanma çox" (1, s. 330).

Ədəbiyyat

1. Anar. Adamın adamı (nəsr və dram əsərləri), Bakı, Azərbaycan Dövlət Nəşriyyatı, 1977, 503 s.
2. Anar. Molla Nəsirəddin-66, Bakı, "Gənclik" nəşriyyatı, 1970, 347 səh.
3. Anar. Seçilmiş əsərləri, iki cildə, I, II cildlər, Bakı, Azərbaycan Dövlət Nəşriyyatı, 1988, 400 s. 352 səh.
4. Azərbaycan sovet ədəbiyyatı. Bakı, "Maarif" nəşriyyatı, 1988, 543 səh.
5. Cəfərov Nizami. Anar, Bakı, "AzAtom" nəşriyyatı, 2004, 44 səh.
7. Çingiz Hüseynov. "Həyatı və qondarma konfliktlər", "Literaturny Azerbaydjan", 6-cı nömrə, 1958.
8. Mir Cəlal, Pənah Xəlilov. Ədəbiyyatşünaslığın əsasları. Bakı: Çapaşlu, 2005
9. Rafiq Yusifoglu. Ədəbiyyatşünaslığın əsasları, Bakı, 2009.

Açar sözlər: Anar, komediya, konflikt, xarakter, komik obrazlılıq

Keywords: Anar, comedy, conflict, character, comic imagery

Ключевые слова: Анар, комедия, конфликт, персонаж, юмористическая образность

Summary

In the comedy "Man of Man" comic is noticeable at a high level. Very original comic characters have been created here. Through such characters, the author was able to masterfully create a comic conflict in comedy. It is safe to say that the problem of comic conflict and character has found its artistic solution in the work.

Резюме

В комедии «Мужчина из Человека» комичность заметна на высоком уровне. Здесь созданы очень оригинальные юмористические персонажи. Благодаря таким персонажам автору удалось мастерски создать комедийный конфликт в комедии. Можно с уверенностью сказать, что проблема комического конфликта и персонажа нашла свое художественное решение в произведении

RƏYÇİ: dos. L.Ələkbərova